

Mirko Kunčič:

Kako je že bilo?

Pozlatila je zarja rožam v poljani glavice rosne — in škrjanček je prešerno skozi okno pokukal, zagostolel:

»Ali mi ne vstaneš brž, zaspanè! Viš ga lenuha! Spi ko polh, sanja ko dete. Kdo bo pa žel...?«

Petelinčku na gredi pa se je zdelo za malo, da ga je z budnico prehitel tujec-pritepenec. Brž je skočil na plot, mogočno razkošatil peruti, junaško pomigal z grebenom, zamižal... in se s presunljivim glasom pobahal:

»Kikeriki, kikeriki! Tri ure že kličem, oznanjam dan: Kmetič vstani! Kmetič na plan! — Kikeriki, kikeriki! Škrjanček-zaspanček še v toplem gnezdecu spi...«

Začudil se je škrjanček nad to predrznostjo in se močno razhudil:

»Ljudje božji, škrjanček laže! Zasluži, da mu ženjica par gorkih primaže... Petelinček-potepinček je komaj s kokoši vstal!«

Zablestela je pisana ruta na pragu hišice bele, zlat dež se je usul iz širokega predpasnika, in nežne besede so zavabile:

»Pi pi pi! Na, putka, čopka moja ljubka, na!«

Zavreščale so kokoši, pribežale od vseh strani in na vso sapo pozdravljale svojo dobrotnico:

»Ko ko ko — — mati — — ko ko ko — dak!«

Žurno so pričele zobati sladko pičo, in še vrabčki-tihotapčki so dobili svoj delež...

— — — — —
Jutro se je razbohotilo v svoji krasoti.

Odšel je kmetič z ženjicami na polje. Zašumelo je rumeno pšenično klasje, zaječalo... in že se je pod ostrimi srpi ženjic trumoma usipalo na tla. Spretno ročice so ga povezale v snope in naložile. Potegnili so voliči vsi potni in zasopli, zaškripale so osi pri vozovih, zapokal je bič veselo pesem skozi kristalno-čisti zrak — pok! — — in še enkrat — pok! — — in

že je šlo mimo zelenih senožeti in solčnih brd kakor razkošnemu ženitovanju nasproti — — —

Kašče so zehale od dolgočasje in praznote; neprestano so klicale in vabile k sebi...

Gospodar si je zasenčil z dlanjo oči, premeril s ponosnim, ljubečim pogledom prostrano polje okrog svoje hiše, in toplo in blagodejno mu je leglo na srce. Žarek neskončne sreče se mu je razlil preko razdrapanega obraza in ga vsega raznežil.

»Vse to je moja last! Ej, domek moj ljubi! Žito moje — moj zaklad!«

Že je čul v svojem svetlem snu zamolklo pokanje grčavih cepcev, ki mlatijo posušeno žito; preglušujoče hreščanje mlinskih koles, ki meljejo debela zrna; pritajeno šumenje dišeče moke, ki jo siplje orjaški mlinar v ogromne vreče...

Njegova ženka pa je stala vsa ogorela in delavna na pragu, mela si v zadovoljstvu žuljave roke in v mislih že premetavala s težkim loparjem testo iz prebele pšeničke — za sladke božične štruklje, potičke...

Ej, človek bi skoprnol od blaženstva!

Otročički moji ljubi, prijateljčki moji mili — prazniki so blizu! Prišel bo božiček ves dober in blag, prišel bo in obdaril vse one, ki jim niso dušice umazane od črnih grehov. Jaslice v kotu, drevesce na mizi — to bo veselje, to bo prelest! — —

Otročički moji ljubi, ali kaj mislite na tisti čas?

